

ע"פ 58354/11/14 - מדינת ישראל נגד יצחק בן מרדכי זהביאן

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 58354-11-14 מדינת ישראל נ' זהביאן

בפני כב' השופטת אסתר הלמן, אב"ד

כב' השופטת יפעת שטרית

כב' השופט סאאב דבור

מדינת ישראל

המערערת

נגד

יצחק בן מרדכי זהביאן

המשיב

ערעור על פסק דינו של בית המשפט השלום בקריית שמונה, [כב' השופט מ. לב-טוב], מיום 23/10/14, בתיק
37197-12-13

פסק דין

1. נגד המשיב הוגש כתב אישום, אשר ייחס לו עבירות של התעללות בבעל חיים, ניסיון להיזק לחיה והיזק לחיה.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בו הודה, המשיב סבר כי כלבה, כבת 11, אותה החזיק בבעלותו, לקתה בשיתוק. בשל מצוקה כלכלית לא הייתה ידו משגת להעניק לה טיפול רפואי ועל כן החליט לבצע בה "המתת חסד". במטרה לממש החלטה זו, חנק המשיב את הכלבה בידיו, הניח סרט דביק על פיה וכרך חוט סביב צווארה, בכדי להביא למותה. בהמשך, ובעודה בחיים, הניח המשיב סלעים על הכלבה. הכלבה נתגלתה במצב זה ונלקחה לטיפול רפואי במרפאה וטרינרית, אך נוכח מצבה הקשה הוחלט להמיתה "המתת חסד".

3. בית המשפט קמא נעתר לבקשת המשיב שלא להרשיעו, והסתפק בהטלת צו מבחן למשך 18 חודשים, לאחר ששוכנע כי מתקיימים בעניינו הקריטריונים המצדיקים הימנעות מהרשעה, בהתאם ל"הלכת כתב" (ע"פ 2083/96 כתב נ. מדינת ישראל, (21.8.97), להלן: "הלכת כתב").

4. בית המשפט קמא נמנע מלקבוע מתחם ענישה הולם, נוכח החלטתו להימנע מהרשעה ובדוחותיו את עמדת המערערת, כי בכל מקרה, יש תחולה לתיקון 113 לחוק העונשין, ועל בית המשפט לקבוע את המתחם בטרם ידון בבקשה להימנע מהרשעה.

5. על גזר הדין (לרבות החלטת בית המשפט קמא להימנע מהרשעה), הוגש הערעור שבפנינו, במסגרתו

מבקשת המערערת לקבוע, כי שגה בית המשפט קמא כאשר לא קבע מתחם ענישה וכאשר החליט להימנע מהרשעת המשיב.

6. הערעור מעורר, לפיכך, שאלה עקרונית רחבה, באשר לדרך בה על בית המשפט ללכת, מקום שבו מועלית בפניו בקשה להימנע מהרשעה; האם עליו לקבוע את מתחם הענישה ורק לאחריו לבחון האם יש מקום לסטות ממתחם זה או להימנע מהרשעה, או שמא, אם החליט להימנע מהרשעה פטור הוא מלקבוע את המתחם, ולבחון את כל השיקולים הצריכים לעניין זה.

לצד שאלה זו, נדרשים אנו להכריע בסוגיה הנוגעת למשיב שבפנינו, באשר ליישומה של "הלכת כתב" בעניינו.

דין והכרעה:

קביעת מתחם העונש ההולם במקרה של הימנעות מהרשעה:

7. תיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, **(להלן: "חוק העונשין")**, איננו מפרט את היחס בין הימנעות מהרשעה, לפי אמות המידה שנקבעו בפסיקה (הלכת "כתב" והפסיקה שבאה בעקבותיה), לבין כללי הבניית שיקול הדעת בענישה, כפי שנקבעו בחוק.

8. בהעדר הנחיה בחוק, יכולות להיות שתי גישות לגיטימיות לגזירת הדין, במקרה בו סבור בית המשפט כי יש מקום להימנע מהרשעה.

לפי הגישה האחת, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם, בטרם יכריע בבקשת הנאשם להימנע מהרשעה. עמדה זו יוצאת מתוך הנחה שלקביעת המתחם תהא השלכה על ההחלטה האם להימנע מהרשעה, שאם לא כן, קשה להבין מה הטעם שבגינו יידרש בית המשפט לבחון את המתחם הראוי, בטרם ישקול הימנעות מהרשעה.

ניתן לומר בנוסף, כי במסגרת ההחלטה, האם יש מקום לסטות ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום (לפי סעיף 40ד. לחוק העונשין), אם יוחלט כי ישנם שיקולי שיקום המצדיקים סטייה לקולא מן המתחם, יהא מקום לבחון האם סטייה זו צריכה לבוא לידי ביטוי בהימנעות מהרשעה או בהקלה בעונש בלבד, לצד הרשעה.

מנגד, ניתן לסבור, כי המבחנים שנקבעו לסוגיית הימנעות מהרשעה אינם זהים לאלה המאפשרים חריגה מן המתחם מטעמי שיקום. מבחינים אלה לא השתנו לאחר תיקון 113 לחוק העונשין, ויוצא כי קביעת מתחם העונש ההולם איננה נדרשת לצורך הכרעה בסוגיה זו. המסקנה מטיעון זה הינה שאין טעם המצדיק השקעת זמנו של בית המשפט במטרה לבחון, לשקול ולהכריע, בשאלת המתחם, אם הוא סבור כי מתקיימים התנאים להימנעות מהרשעה.

9. כאמור, בית המשפט קמא בחר ללכת בדרך האחרונה. בכך אימץ את עמדתו של כב' השופט מ. קרשן, כפי שהובאה בת"פ 51799-12-10 **מדינת ישראל נ. זגדון** (19.3.13). באותו עניין קבע בית המשפט, בין היתר, כי **"קשה למצוא טעם ממשי להשקעת מאמץ שיפוטי בקביעת מתחמי ענישה באותם מקרים נדירים, בהם סבור בית המשפט שאכן ניתן להימנע מהרשעת נאשם"**. (גישה זו אומצה בת"פ (ת"א-יפו) 36932-04-12 **מדינת ישראל נ. לוי**, (23.4.13) וראה גם גזר דינו של כב' ס. הנשיא, השופט ר. שפירא בת"פ (מחוזי חיפה) 46396-10-14 **מדינת ישראל נ. רפאלוב** (20.11.14)).

10. עמדתנו הינה, כי לא ניתן לומר שבית המשפט קמא שגה כאשר לא קבע מתחם ענישה הולם לעבירות שביצע המשיב בנסיבותיהן, לאחר ששוכנע כי יש להימנע מהרשעתו של המשיב, ולא הייתה חובה להקדים ולקבוע מתחם כזה, בטרם יכריע בסוגית אי ההרשעה.

11. גם אם הדרך הראשונה, הדוגלת בקביעת מתחם העונש ההולם בטרם דיון בשאלת אי ההרשעה מתיישבת יותר עם המגמה להבנות את שיקולי הענישה, ויש לה עדיפות גם כאשר ערכאת הערעור מתערבת בהחלטה שלא להרשיע (ראה עפ"ג (חיפה) 58826-03-14, **מדינת ישראל נ. פורדה**, (20.11.14)), הרי קביעת המתחם איננה הכרחית לצורך ההכרעה בסוגית אי ההרשעה, ותרומתה לדיון זה, אם בכלל, איננה מצדיקה את המאמץ השיפוטי המושקע בה לשווא.

12. אי קביעת המתחם על ידי בית המשפט קמא איננו בבחינת חסר בגזר הדין, ובוודאי איננו מצדיק קבלת הערעור מסיבה זו כשלעצמה.

בית המשפט קמא שקל את כל השיקולים הנחוצים בהתאם להלכות שנקבעו בבית המשפט העליון ביחס להימנעות מהרשעה, והגם שהם משיקים במידה מסוימת לשיקולים הכרוכים בקביעת המתחם ובהחלטה האם לחרוג ממנו מטעמי שיקום, מסקנתו כי התקיימו התנאים להימנעות מהרשעה ייתרה את הצורך בקביעת מתחם ענישה ראוי, שמטרתו גזירת העונש הראוי לנאשם, לאחר שהורשע בדין.

הימנעות מהרשעת המשיב:

13. בפתח הדברים, נציין כי שיקול הדעת האם להימנע מהרשעה נתון לערכאה הדיונית ובית המשפט של ערעור לא יתערב בהחלטתו, אלא אם נפלה בה טעות בולטת או שהיא בלתי סבירה ואיננה מיישמת כראוי את הקריטריונים שנקבעו בפסיקה. לא נוכל לקבוע כי אלה הם פני הדברים בענייננו.

14. הכלל הוא כי מי שנמצא אשם בדין יורשע בעבירות שיוחסו לו, ורק במקרים מיוחדים ויוצאי דופן ימנע בית המשפט מהרשעה של מי שביצע עבירה. **"שימוש בסמכות הזאת כאשר אין צידוק ממשי להימנע מהרשעה מפרה את הכלל. בכך נפגעת גם שורת השוויון בפני החוק"**. (ע"פ 2796/03

ביבס נ' מדינת ישראל (5.7.04).

בעקבות "הלכת כתב", הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים: "ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל".

בית המשפט נדרש לאזן בין השיקולים הכרוכים בשמירה על האינטרס הציבורי, משמע, מיצוי ההליך הפלילי בכדי להשיג הרתעה, אכיפה ושוויוניות, אל מול נסיבותיו האינדיבידואליות של הנאשם, בכללן, טיב העבירה, חומרתה, עברו הפלילי, גילו, מצב בריאותו והנזק הצפוי לו מהרשעה.

בנוגע לנאשמים בגירים, על פי רוב, גובר השיקול הציבורי ורק בנסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן ביותר, כאשר עלול להיווצר יחס בלתי סביר בין הנזק הצפוי מהרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה והנזק הצפוי לעבריין מההרשעה, יש הצדקה לסטות מן הכלל המחייב הרשעה (ראה ע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נד(3), 685, עמ' 689-690 (17.8.2000)).

15. אין ספק שמעשיו של המשיב מעוררים דחייה. העבירות שביצע בנסיבותיהן, הינן חמורות ומעוררת שאט נפש.

בית המשפט קמא היה ער לנסיבות החמורות ולסבל שנגרם לבעל החיים, למרות זאת סבר, כי נסיבות המקרה מאפשרות לוותר על ההרשעה, בשים לב ליתר השיקולים הרלוונטיים. מסקנתו מבוססת בעיקר על העובדה שלא הייתה מחלוקת כי התאכזרות זו כלפי בעל החיים נבעה מרצונו של המשיב לבצע "המתת חסד", הואיל וסבר כי כלבתו, אותה גידל במשך שנים רבות, סובלת ממחלה קשה ובהעדר יכולת כספית להביאה לוותרניר שיגרום למותה, החליט לבצע את ההמתה בעצמו.

להבדיל מן המקרים שהובאו בפני בית המשפט קמא, לא דובר במעשה שמטרתו הייתה להתעלל בבעל החיים, ולגרום לו לסבל.

16. ב"כ המערערת פרטה בפנינו בהרחבה את טיעוניה באשר לחומרה היתרה של מעשי המשיב, בהעדר כל אינדיקציה לכך שאבחון המחלה נעשה על ידי וטרינר. לטענת המערערת, בית המשפט קמא טעה טעות עובדתית כאשר קבע כי המשיב לקח את הכלבה לבדיקה ווטרינרית, בטרם החליט להמיתה. עוד נטען, כי אין להותיר את שיקול הדעת לבעלי כלבים, להחליט מתי יש להמיתם, מבלי לבדוק האם מצבו של בעל החיים אכן מחייב "המתת חסד" ובית המשפט קמא שגה כאשר העדיף את האינטרס של הפרט על האינטרס הציבורי, המחייב העברת מסר שאין לנהוג כך בחיה.

17. אין אנו חולקים על עמדתה של המערערת, לפיה "המתת חסד" של בעלי חיים מטרתה אך ורק למנוע מהם סבל, ואסור כי תשרת מטרה אחרת, כמו נוחותו של המחזיק בבעל החיים. היא מוצדקת במקרים חריגים, שיש לברור אותם בקפידה, ורק כאשר יש בסיס רפואי ואמין לקביעה כי מצבו של בעל החיים הוא סופני וכי כל יום שעובר עליו גורם לו לסבל רב. יתירה מכך, ההמתה עצמה צריכה להיעשות באמצעי שאיננו גורם לחיה לכאב וסבל.

18. כתב האישום מפרט כי המשיב סבר שהכלבה לקתה בשיתוק. בפני שירות המבחן ציין המשיב, כי הוא הבחין בכך שהכלבה, אותה החזיק כ-15 שנה, סובלת משיתוק בצד אחד, וזה מתחיל להתפשט לשאר חלקי הגוף, לכן לקח אותה לוטרנירית, שהציעה לו לבצע בה המתת חסד. למשיב, לטענתו, לא היו אמצעים לשלם עבור המתת החסד, לכן החליט לעשות זאת בעצמו.

בשלב הטיעון לעונש, ביקש ב"כ המערערת להביא בפני בית המשפט ראיה שתזים את טענת המשיב, לפיה הוא פנה לוטרנירית לפני שהחליט לבצע את המתת החסד, אולם בית המשפט קמא קיבל את התנגדות ב"כ המשיב, וקבע כי המשיב הודה במיוחס לו בכתב אישום מתוקן וקיימת הסתמכות שלו שלא יובאו ראיות מחומר החקירה. בנוסף, נקבע כי מדובר בפרט שאיננו מהותי לצורך גזירת דינו של המשיב ומתוך התסקיר עולה כי גם לא היווה נימוק להמלצת שירות המבחן. בעקבות החלטה זו נותרו בעינם הסברי המשיב בפני שירות המבחן, מבלי שלמערערת ניתנה ההזדמנות להזימם.

19. ב"כ המשיב הציגה לעיונו את ההסכם שנערך בין הצדדים בדבר הסדר הטיעון, במסגרתו נקבע מפורשות, כי במסגרת הטיעונים לעונש תוכל ההגנה לטעון לעניין מצב הכלבה והשיתוק עובר לאירוע ואף להגיש בהסכמה את הדו"ח הרפואי של הווטרנירית עצמה. הסדר זה הותיר בפני ההגנה פתח להעלות טענות באשר לנסיבות שהביאו את המשיב למסקנה כי הכלבה סובלת משיתוק, וזאת מעבר לנסיבות שפורטו בכתב האישום (בגדר סעיף 40 לחוק העונשין).

20. הסדר הטיעון אפשר למשיב להעלות טענות, שלא פורטו בכתב האישום, ביחס לנסיבות העבירה, ולכאורה, מכוחו, רשאי היה המשיב לטעון את שטען בפני שירות המבחן. יחד עם זאת, משלא התיר בית המשפט למאשימה להפריך טיעון זה, לא היה מקום ליתן משקל מלא לטענת המשיב בתסקיר, כנימוק העומד לזכותו, בעת ששקל בית המשפט האם להימנע מהרשעתו.

21. לכאורה, בית המשפט קמא יצא מתוך הנחה, כי אכן המשיב התייעץ עם וטרינר לפני שהגיע למסקנה כי יש לבצע בכלבה "המתת חסד", אלא שנימוק זה הינו רק אחד מתוך הנימוקים שהביאו אותו למסקנה אליה הגיע, וכפי שניתן גם להבין מהחלטתו בעניין אי הבאת ראיות נוספות על ידי המאשימה, לא היה זה הנימוק המרכזי, כך שגם אם נפלה טעות בעניין זה, אין היא מחייבת קבלת הערעור.

22. "הלכת כתב" התוותה שני תנאים מצטברים להימנעות מהרשעה. בית המשפט קמא סבר, כאמור, כי

סוג העבירה, **בנסיבות המקרה המסוים**, מאפשר לוותר על ההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים. במקרה זה, אין חולק כי כוונתו של המשיב הייתה להפסיק את סבלה של הכלבה המבוגרת, שלקתה, ככל הנראה, במחלה קשה, שהקשתה על תפקודה וגרמה לה לסבל. גם אם נצא מתוך הנחה שהתרשמות זו לגבי סבלה, נבעה מהיכרותו רבת השנים של המשיב עם הכלבה והמגע היומיומי שלו עמה, ולא התבססה על אבחנה רפואית, כפי שטען, עדין, נסיבות המקרה הן מיוחדות ונבדלות ממקרים בהם מדובר בהתעללות לשמה, בבעל חיים, מתוך מטרה לגרום לו לסבל.

לנתון זה, של פעולה שלא נועדה להתעלל בחיה, אלא להיטיב עמה, גם אם בפועל - מבחינה אובייקטיבית, כרוכה הייתה בהתעללות, ובסטייה מנורמת ההתנהגות לה אנו מצפים מבעליו של בעל חיים, ישנה חשיבות רבה. **בפסק הדין שניתן ברע"א 1684/96 עמותת "תנו לחיות לחיות" נ' מפעלי נופש חמת גדר בע"מ (22.6.97)**, עמד בית המשפט העליון בהרחבה על תכלית האיסור להתעלל ולהתאכזר לבעלי חיים. בין היתר נקבע:

"תכלית החוק ניבטת אלינו ממילותיו, וכוונתו היא להגן על בעלי-חיים שלא יעוללו להם רע. ומבחינתו של בעל-החיים, מה מנו יהלך אם האדם המרע לו הוא סדיסט המפיק הנאה מכאבו של הזולת, אדם חסר-רגשות שאינו חש בכאב הזולת, או אדם שאפשר יכול שהוא שיכאב את כאב הזולת, אך נכון הוא להתאכזר לבעל-החיים ובלבד שייעשה רצונו?"

בית המשפט העליון התייחס בפסק דינו למטרה שלשמה נגרם הסבל לחיה, בקובעו:
"רק גרימת סבל בלתי מוצדקת ושלא-לצורך תעשה התעללות, התאכזרות או עינוי. ואילו אם יימצא הצדק למעשה, לא תקום עבירה ולא תהיה עוולה.

...

לא יימצאו חולקים על-כך, שניסיון להציל חיוו של בעל-חיים או לרפוא לחוליו הינן תכליות ראויות, גם אם במהלך הטיפול נגרמים לו לבעל-החיים סבל וייסורים. והוא, כמובן, אם האמצעים הינם סבירים וראויים. לשון אחר: כאשר טובתו של בעל-חיים נגד עינויו, הכול יסכימו כי ניתן לעזור לו לבעל-החיים ולו תוך כדי סבל וייסורים ב"מידתיות".

...

אלה הם אפוא הגורמים שאליהם ניתן את דעתנו: האם נשא בעל-החיים בסבל העשוי לבוא בגדרי עינוי, התאכזרות או התעללות? לאיזו תכלית גרם האדם סבל לבעל-החיים? האם האמצעי שהאדם נקט אותו הוא אמצעי ראוי? האם יש שקילות בין הסבל לבין התכלית והאמצעים, האם נתקיים מבחן ה"מידתיות"?"

בענייננו, אין מחלוקת שמטרת המשיב הייתה לבצע המתת חסד לכלבה, שלסברתו סבלה ומצבה הרפואי הצדיק זאת. יתכן והוא לא נקט באמצעים ראויים בכדי לאמוד את מצבה של הכלבה ולבחון אפשרות לטיפול בה. הוא לבטח לא פעל כנדרש, כאשר החליט לבצע את ההמתה בעצמו ובחר באמצעים אכזריים כדי לממש את כוונתו. כל אלה נלקחו בחשבון כאשר נקבע כי ביצע את העבירות וכשהחליט בית המשפט קמא להימנע מהרשעתו.

23. מתסקיר שירות המבחן, שהוגש בעניינו של המשיב, שהמליץ להימנע מהרשעתו, עולה, כי המשיב נתון היה בתקופה זו (ובמהלך תקופה ארוכה שקדמה לכך), במשבר, נוכח קושי כלכלי ניכר, ומצב נפשי ורגשי קשה, ולמרות האמור גידל את הכלבה במשך שנים רבות, עובדה השוללת את האפשרות כי ביקש לגרום למותה מטעמים שבנוחותו האישית.

24. בית המשפט קמא בחן את התנאי הנוסף הנדרש לפי הלכת "כתב", הנוגע להוכחתו של נזק קונקרטי ובלתי מידתי, שעלול להיגרם למשיב, כתוצאה מהרשעתו, ושוכנע כי עלה בידי המשיב להוכיח את קיום התנאי. קביעה זו נסמכת, בין השאר, על תצהיר מאת מעסיקו של המשיב ועל הנתונים המפורטים בתסקיר שירות המבחן, מהם עלה כי ההרשעה עלולה להביא להגבלה משמעותית ביכולתו של המשיב להיות מועסק במקום העבודה.

25. לא מצאנו כי נפלה טעות בקביעה זו. נוסף, כי פגיעה אפשרית זו במקום התעסוקה הנוכחי של המשיב עלולה להביא לפגיעה בלתי מידתית ואנושה בשיקומו, וזאת בפרט באם לוקחים בחשבון את הנתונים האישיים המפורטים בתסקיר שירות המבחן, מצבו הנפשי והקשיים התפקודיים (שהרקע להם פורט בהרחבה בתסקיר). כל אלה הביאו לאי יציבות תעסוקתית, רגשית ומשפחתית, ההופך את התמודדותו של המשיב עם ההליך השיפוטי ועם תוצאותיו, למורכבת וקשה מן הרגיל.

26. באיזון בין האינטרסים השונים, וכאשר לנגד עיניו של בית המשפט קמא עמד עניינו הפרטני של המשיב, על דפוסי התנהגותו הנורמטיביים, מורכבות חייו והמניע לביצוע העבירה, כפי שפורט לעיל, הוא ראה לנכון להעדיף את האינטרס שבשיקומו של המשיב, מחשש שהרשעתו תפגע בו באופן לא מידתי.

27. בית המשפט קמא היה ער לחשש שהביעה המערערת, בנוגע למסר, שעלול הציבור לקבל מצעד זה, אך סבר כי, לאור הנסיבות המיוחדות, ההחלטה שלא להרשיע את המשיב לא תהווה מסר שלילי.

אף אנו בדעה כי הימנעות מהרשעה במקרה הנוכחי, נוכח הנסיבות החריגות, שעל רקען בוצעו העבירות, בשילוב עם הנסיבות האישיות יוצאות הדופן, לא תתפרש כהקלת ראש במעשי המשיב והחשש שתעביר מסר שגוי לציבור, איננו שקול לפגיעה הקשה הצפויה להיגרם למשיב, אם יורשע.

28. שיקול הדעת אימתי ימנע בית המשפט מהרשעה הוא רחב ויכול כי ניתן היה להגיע גם למסקנה אחרת, עדין אין פירוש הדבר הוא כי על בית המשפט להתערב במסגרת ערעור בהחלטת בית המשפט קמא. נוכח היקף התערבותה של ערכאת הערעור בהחלטות מסוג אלה, לא מצאנו כי ההחלטה חורגת ממתחם הסבירות, או לוקה בפגם המחייב התערבות. בהקשר זה נוסף כי ההסכם בין הצדדים, בדבר הסדר הטיעון, התיר למשיב בצורה מפורשת לבקש להימנע מהרשעתו, כך שהמערערת עצמה קיבלה אפשרות זו כאחת האפשרויות הסבירות לסיום ההליך. בנוסף, הוצג בפנינו גזר הדין שניתן בת"פ 5509-03-09 (ק"ש) **מדינת ישראל נ. לוי** (19.12.12), שם בנסיבות דומות וחמורות יותר, בהן ירה

הנאשם באמצעות אקדח בסייחה, כדי לגאול אותה מייסוריה, מבלי שנועץ בווטרינר קודם לכן, נמנע בית המשפט מהרשעה ועל החלטה זו לא הוגש ערעור.

שבים אנו ומדגישים, כי אין לפרש עמדה זו כמסר המתיר, חלילה, המתת חסד בבעלי חיים, אלא בדרך המקובלת, על ידי ווטרינר, שבחן את מצבה של החיה וסבר כי טובתה מצדיקה לגרום למותה.

סוף דבר, אנו דוחים את הערעור.

המזכירות תמציא העתק פסק הדין לצדדים, בהקדם.

ניתן היום, ח' שבט תשע"ה, 28 ינואר 2015, בהעדר הצדדים.

ס' דבור, שופט

י' שיטריט, שופטת

א' הלמן, שופטת,
[אב"ד]